

Het Neerlandisch Stucgilde

Magazine

EDITIE 2024

VRIENDEN VAN HET GILDE

AGENDA 2024

13 Januari: Nieuwjaarsreceptie

7 Maart: GMD elite, cursus metal stuc

15 Maart: Interieurplatform RCE, beschermheer als spreker

19 Maart: Overleg voortbestaan Meester opleiding- Savantis/Noa/Stucgilde

5 April: ALV Stucgilde / bestuursvergadering

8 April: Sector overleg Ambachten SBB (Voorzitter)

19/20 April: Rondje Leeuwarden

14-15-16 Mei: Deelname Beurs Monument

4 Juni: Bestuursvergadering

27/28 Augustus: excursie Duitsland opleidingsschool bezoeken

11 September: Bestuursvergadering

14 September: start voortraject met nieuwe kandidaten Restauratie opleiding

14-15 September: deelname promotie stucadoor, Ambachtsmarkt Leiden (Delstuc en elvee)

17 September: vervolg gesprek met NCE/NRC

21/22 September: Ambacht in Beeld, nog geen deelname Stucgilde

4 Oktober: Doe-dag keramiek en mallen

11 Oktober: Historisch Kleurplatform, Thema Kalk/Stuc, RCE (Spreker Stucgilde: Anton)

16/17 Oktober: mogelijk deelname Stucgilde bij Sector Ambacht promotie leerling opleiden

15 November: ALV Stucgilde/bestuursvergadering

28 November: Doe-dag Stucgilde, verdere informatie volgt nog.

Inhoudsopgave

- Agenda 2024 2
- Voorwoord 4
- Beurs Monument 6
- Vakmanschap 18
- Opleiding 19
- Het ei van Poortvliet 22
- Rondje Leeuwarden 30
- Jubileum boekje 37
- Project Stuc-Art 39
- Raesfeld Academie 41
- Terugblik op 2023 46
- Tour de France 47
- Connect with us 61
- Agenda 2025 62

Voorwoord ...

Voor het eerst sinds mijn aantreden als Beschermheer van het Neerlandsch Stucgilde is me gevraagd een Woord Vooraf te schrijven en dat doe ik van harte. De vakanties zijn weer voorbij en zoals dat gaat: het duurt nooit lang of je bent weer in je dagelijkse werkzame bestaan beland. Ik heb inmiddels weer ervaren dat je het vakantiegevoel snel kwijt raakt en dat zal bij jullie, lezers van dit Magazine, vast niet veel anders zijn.

Hoewel: amper twee weken geleden toog ik naar Raesfeld waar een afvaardiging van het Gilde aanwezig was om te zien hoe onze Noordrijnwestfaalse Gildeleden (Innungsmitglieder) vergaderden en hun leden kennis van het vak bijbrachten. In Duitsland is dat aloude gevoel van meester-gezel nooit ver weg. Maar waar het vinden van geschikte jonge aanwas, net als bij ons, een puntje van aandacht is. Het plaatsje Raesfeld met zijn burcht was de plaats van handeling. Wat een plaatje is dat plaatsje! De burcht die net zo groot was als het plaatsje, was een soort overtreffende trap van ons Kasteel Doorwerth (zie het plaatje). Het weer was prachtig en het avondprogramma relaxed

(van het terras naar het restaurant en vast daarna weer naar het terras). Hoe mooi kan uitwisseling zijn! Wat een lekker relaxte maar toch ook inhoudelijke start van dit seizoen. Hoe de rondleiding door het kasteel was, weet ik niet – ik had mijn eigen Duitsers de volgende dag in Amsterdam – maar het zal ondanks de taalbarrière vast zeer geslaagd zijn.

Geslaagd was ook weer de Beurs Monument in Den Bosch, waar we als Neerlandsch Stucgilde weer de show mochten stelen. Letterlijk: de presentaties van eenieder, het werk in uitvoering en de aanstekelijke manier waarop onze vertegenwoordiging weer op de beurs stond is weer in het oog gesprongen. Het deed me denken een paar jaar eerder toen ik op weg naar buiten langs de stand liep en met Jaap en Anton een goed gesprek had onder het genot van een goed glas. Een mooie traditie die gelukkig hoog gehouden wordt, ook dit keer. Ik zelf mocht een tweetal

Wil je iets kwijt aan
deredactie? Of wil je
meewerken aan dit
magazine? Stuur een
mail naar
info@stucgilde.nl onder
vermelding van
'Magazine'

COLOFON

Redactie:

Lee Carvey (eind)redactie Joris Klerks

Schrijven:

Het Neerlandsch Stucgilde
Hans Vlaardingerbroek, Lois Vlasblom,
Marcel Vlasblom, Jan Hoskam,
Anton van Delden, Joska Carvey,
Lee carvey.

Beeld:

Archief Het Neerlandsch Stucgilde,
privébeeld leden Het Neerlandsch
Stucgilde

Contactgegevens:

pr@stucgilde.nl, 0318-547373

PR coördinator:

Lee Carvey

*Stucgilde Magazine is een initiatief van Het
Neerlandsch Stucgilde. Niets uit deze uitgave
mag zonder toestemming van Het
Neerlandsch Stucgilde worden overgenomen
of worden gekopieerd voor commercieel
gebruik. Voor informatie over de
rechthebbenden van beeld en tekst:
info@stucgilde.nl*

presentaties houden. We hadden het verzoek gekregen aan te sluiten bij het thema van de beurs: nieuwe technieken. Maar de sterkte van het Gilde ligt nu juist (groten)deels in het revitaliseren van oude technieken, in het voortbouwen op manieren van werken die zich allang bewezen hebben. Daarom hadden we de presentatie ook 'Een eeuwenoud ambacht in het heden en in de toekomst' gedoopt. Zoals een wat ouder gezegde in monumentenzorg luidde: resultaten behaald in het verleden, geven wel degelijk garanties voor de toekomst. Ik meen dat een bedrijf dat pure kalk leverde voor mortels dat motto voerde. Hoe waar is dat! Over bezoek had ik niet te klagen, al was het maar omdat juist jullie er waren. Hoog geïnteresseerd en 'interactief' publiek. Voor de rest viel de algehele opkomst bij de beurs misschien een beetje tegen. Misschien dat de vernieuwingen in de bouw en restauratie ook niet zo snel gaan dat we een jaarlijkse beurs nodig hebben. Terug naar één keer per twee jaar zou ik niet erg vinden. Maar net als Raesfeld is Den Bosch altijd een feest der herkenning. Een feestje van restaurerend Nederland, waar ons mooie Stucgilde een vaste plaats in heeft.

*Hans Vlaardingerbroek,
9 september 2024*

Beurs Monument
Het Neerlandisch Stucgilde
Brabanthallen

De techniek die ik
hier heb toegepast heet
Sgraffitto ...

Lois Vlasblom

Voorzitter Neerlandsch Stucgilde

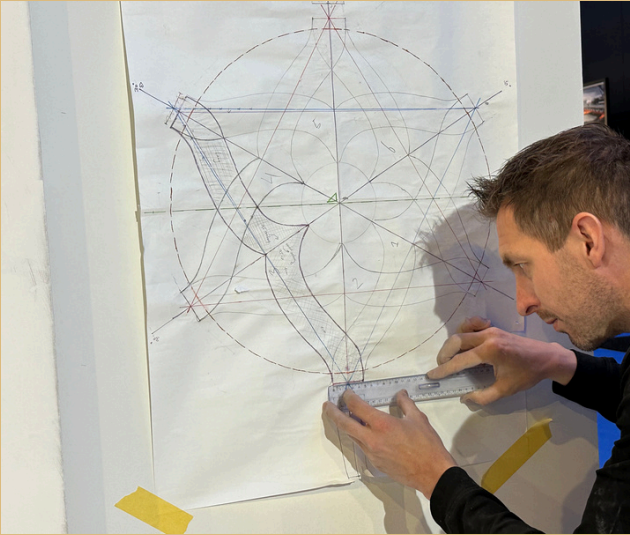
Sgraffiare' is Italiaans voor 'krabben'. Verschillende lagen pleister of mortel worden over elkaar heen aangebracht. Door het wegkrabben van de bovenliggende lagen (die elk een afwijkende kleur hebben) wordt er een afbeelding gecreëerd. Het materiaal is met een kleine korrel heel verfijnd te verwerken, maar het kan ook met een grove korrel en met dikkere lagen. Deze techniek kom je vaker tegen op buitengevels, bijvoorbeeld als fries onder de dakgoot of als versiering boven ramen. Ook werd het vaker toegepast om een bedrijfsnaam of logo af te beelden.

Sierlijk vloeiend vlechtwerk in onbuigzame harde gips

Rob van Delden

Lid Neerlandsch Stucgilde

Dit jaar heb ik gevlochten gips als rode draad gekozen bij het samenstellen van mijn werkstuk op de stand bij de beurs “Monument”. Vlechtwerk wordt normaliter uitgevoerd met flexibele materialen en hoewel er heel veel toepassingen bij het werken met gips denkbaar zijn, is het onmogelijk om flexibiliteit en gips aan elkaar te verbinden. Om mijn ontwerp goed uit te kunnen voeren, was het heel belangrijk om alle gebogen vormen in het ontwerp precies op elkaar te laten aansluiten. Daarnaast moeten deze lijsten ook nog gemaakt worden in een golvende beweging om ze onderling vloeiend over- en onder elkaar te laten lopen. Dat vroeg in de voorbereiding wel heel veel denk-, teken- en rekenwerk.

Het was best lastig om de schans, waar ik deze lijsten op moest trekken, precies op de juiste maat te krijgen, maar met wat vallen en opstaan lukte het uiteindelijk wel.

Tot slot misschien nog een leuk detail om hier te melden: de gipsen prefab schaal die ik onder de gevlochten vorm heb gemaakt om diepte te creëren, is gemaakt met de recent aangeleerde GRG methode. Deze techniek is door gildelid Lee Carvey in samenwerking met Engelse collega's in een cursus aan ons uitgelegd. Dit beurs-project was voor mij gelijk een mooie aanleiding om het geleerde, weliswaar in een kleine en eenvoudige vorm, zelf ook eens uit te kunnen proberen.

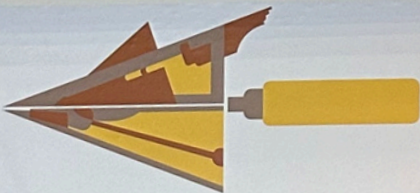

Hans Vlaardingbroek

Beschermheer Neerlandsch Stucgilde

Hans Vlaardingbroek, een expert op het gebied van historische gebouwconservering, gaf een boeiende presentatie tijdens de Monument-beurs, gehouden van 14-16 mei 2024. Tijdens zijn lezing lag de nadruk op de nauwgezette processen die betrokken zijn bij de restauratie van oude gebouwen, met een bijzondere focus op traditionele technieken zoals "stuc op riet." Zijn presentatie bevatte gedetailleerde visuals die de ingewikkelde ambachtelijke vaardigheden lieten zien die nodig zijn om dergelijke gebouwen te restaureren, waarbij de historische integriteit behouden blijft en de structurele stevigheid voor toekomstige generaties gewaarborgd wordt. Het evenement trok zowel professionals als liefhebbers aan, die allen gretig waren om te leren van Vlaardingbroek's uitgebreide ervaring op het gebied van architectonische restauratie.

Het Neerlandsch Stucgilde

Als stucwerk meesterwerk m

De art-deco olifant

Marcel Vlasblom

Secretaris Neerlandsch Stucgilde

Maikel van Dinther

Lid Neerlandsch Stucgilde

De foto hebben we met de rastermethode vergroot op gipsplaat uitgetekend, en vervolgens de hoofdlijnen met stucstops op dikte gesteld. Voor de krommingen hebben we de stucstops ingeknipt. De witte luchtkalkgebonden raapmortel hebben we droog gemengd met modelgips 2:1 om sneller te kunnen werken, en een flinke hoeveelheid ultramarijn pigment en een beetje zwart pigment toegevoegd. Zo konden we steeds kleine hoeveelheden aanmaken, opbrengen en afwerken door tijdens de harding te krabben, en zo beetje bij beetje de figuur op te bouwen. Hierbij gaven de stucstops het voordeel dat de lijnen van de tekening in de dikte van het stucwerk behouden konden worden, en we de mortel nauwkeurig konden opzetten waardoor er maar weinig gekrabd hoefde te worden.

Marcel Vlasblom

Jan Hoskam
Lid Neerlandsch Stucgilde

Lee Carvey
Lid Neerlandsch Stucgilde

Rocky van Grinsven
Lid Neerlandsch Stucgilde

Diamant in Kroonlijst

Op de beurs hebben we een werkstuk gemaakt zoals we gezien hadden tijdens ons rondje Haarlem, weliswaar kleiner maar met een diamant en kroonlijst. Eerst een tempex plaat van 6 cm dik genomen waar ik een kader omheen heb geplakt met een strook tempex van 10 x 10, daarna voorgesmeerd met cement mortel. Op de beursvloer hebben we er een lijst op getrokken, een diamant op tafel die er later opgeplakt is. In de tussentijd nog wat bloemen gegoten en leeuwepjes. Aangezien we er maar met drie man aan hebben gewerkt kregen we het niet helemaal klaar, tijdgebrek denk ik, en natuurlijk heel veel mensen te woord moeten staan 😂😂

Jan Hoskam, ambachtsman

Bas verwelkomde publiek en leerlingen van alle leeftijden om de kunst en vaardigheid van het stucwerk uit de eerste hand te ervaren.

Hij begeleidde de deelnemers door de basisprincipes, demonstreerde technieken en gaf tips om ervoor te zorgen dat iedereen, ongeacht hun eerdere ervaring, met succes de handen uit de mouwen kon steken. De interactieve aard van de activiteit trok veel publiek en creëerde een leerzame en leuke omgeving.

Lee Carvey

Bas van Stiphout
Lid Neerlandsch Stucgilde

Vakmanschap in de Schijnwerpers

Het Neerlandsch Stucgilde

en de Toekomst van Restauratiestucwerk

In een tijd waarin veel ambachten dreigen te verdwijnen, is het essentieel om de kennis en vaardigheden van restauratie- en decoratiestucwerk te behouden. Dit vakmanschap is niet alleen een brug naar het verleden, maar ook een investering in de toekomst. De kwaliteit van het werk van Het Neerlandsch Stucgilde is zichtbaar in talloze gerestaureerde monumenten door het hele land, en hun toewijding aan het vak garandeert dat deze kunstvorm niet verloren gaat.

Met een imposante stand had het Gilde een apart deel ingericht voor jonge studenten, die daar enthousiast aan de slag gingen. Deze opzet straalde een sterke wervende kracht uit en benadrukte dat het stukadoorsvak niet alleen door ouderen wordt beoefend. Door middel van restauratieopleidingen en vakinhoudelijke bijscholingen zorgt het Gilde voor een constante instroom van nieuwe meester-stukadoors.

Dit biedt niet alleen een stabiele loopbaan, maar ook de kans om bij te dragen aan belangrijke restauratieprojecten en om samen te werken met architecten, monumentenzorg en andere relevante organisaties.

Henk van Gils, docent stucadoors en Meester Restauratie Stucadoor, geeft les op het

Koning Willem I College op niveau 2 en 3. Hij bracht zijn studenten mee naar de expositie wat een waardevolle leerervaring voor hen bleek te zijn. Robert van Delden, eveneens docent stucadoors en Meester Restauratie Stucadoor, was er donderdag met drie leerlingen van ROC Midden Nederland, niveau 2 en 3. De interactie met de studenten was een groot succes en leverde veel plezier op.

Het Neerlandsch Stucgilde blijft zich inzetten voor de toekomst van het stukadoorsvak door jongeren te inspireren en op te leiden. Hun inzet en passie zorgen ervoor dat dit belangrijke ambacht blijft voortbestaan en zich blijft ontwikkelen.

Lee carvey

De opleiding Meester Restauratie Stukadoor is in 2003, na de oprichting van het Stucgilde in 2001, van start gegaan. Sindsdien zijn er 5 lichteningen geweest, elke opleiding duurt 3 jaar. Tijdens deze 3 jarige opleiding wordt er door middel van open dagen, social media en andere PR-middelen geworven voor de nieuwe groep kandidaten. Sommige van deze kandidaten moeten dus 2-3 jaar wachten voordat de eerste intake gesprekken kunnen worden afgenomen. Al met al dus een heel proces.

Om het kostenplaatje kloppend te maken zijn er ongeveer 25 kandidaten nodig welke een positief advies krijgen om aan de opleiding te starten. Van deze 25 vallen er meestal ook nog een heel aantal leerlingen af tijdens de 3 jaar (soms meer dan de helft), soms omdat het toch zwaarder bleek dan gedacht, en soms door andere persoonlijke redenen zoals blessures of een verandering in de thuissituatie.

Nu is gebleken dat het aantal kandidaten die de motivatie, het enthousiasme, de kwaliteiten en het doorzettingsvermogen hebben, de laatste jaren sterk verminderd is. Doordat er te weinig kandidaten zich inschrijven kon de opleiding steeds niet van start gaan. Gelukkig is er door verschillende partijen hard gewerkt om een manier te vinden het aantal benodigde kandidaten omlaag te krijgen (het doel is nu vanaf 15 kandidaten).

Een ander probleem is dat de algemene basiskennis en ervaring welke nodig zijn om te starten met de opleiding vaak ontbreekt of onvoldoende is. Dit heeft onder andere te maken met het niveau en de toestroom vanuit de opleiding niveau 3 (Gezelschap Stukadoor).

Om dit te overbruggen, hier goed inzicht in te krijgen en hoge uitval te voorkomen is er voor de opleiding het aanvullende 'voortraject' bedacht.

Dit voortraject bestaande uit 10 weken, waarvan 2 een oefenopdracht zijn, gaat in september van start. Onder andere wordt er aandacht besteed aan het maken van de gietmallen, het lijsten trekwerk, het tekenwerk, het zagen, het plakken en het verstekwerk.

Begin volgend jaar start de 3 jarige opleiding. In de verschillende modules wordt onder andere aandacht besteed aan de theorie van de bouwgeschiedenis met

bouwstijlen, het onderzoeken van schades, het tekenwerk en uitzetten van constructies zoals bogen en togen en hoe een opname van een restauratie met stappenplan met bijbehorende offertes opgesteld kunnen worden.

Tijdens de vele praktijklessen krijgen de leerlingen les van verschillende docenten en specialisten uit het vak. Onder andere krijgen ze lessen in buitenwerk en mortels, boetseren, mallen maken, complexere trektechnieken in gips, werken met ondergronden zoals stucanet, sgraffito, fresco en andere decoratieve technieken. Zelfs krijgen ze les van een buitenlandse meester in stucmarmer! Ook worden tijdens de opleiding excursies georganiseerd naar lopende restauratie projecten of bijzondere bezienswaardigheden

op stuc gebied. In deze 3 jaar wordt dit brede scala behandeld en uitgediept.

Dit doen ze in koppels, alleen en met de hele groep. Zo wordt er ook veel samengewerkt, want ook dit is een belangrijk deel van de visie van het Stucgilde. Na het voltooien van deze drie jaar wordt de opleiding afgerond door middel van een zes dagen durende meesterproef, waar zij alles wat zij hebben geleerd moeten toepassen in een uitdagend werkstuk. Na het slagen van de Meesterproef kan een deelnemer, wanneer hij een zelfstandig bedrijf heeft, zonder accreditatie met zijn diploma direct lid worden. Op persoonlijke titel zonder bedrijf, kan je geen lid worden.

De deelnemers in loondienst proberen we wel zoveel mogelijk te blijven betrekken bij diverse activiteiten binnen het Gilde.

Op deze manier kunnen ze zo alles wat ze geleerd hebben delen en uitbreiden met nieuwe samenwerkingen met andere vakidioten.

Zo wordt er hard gewerkt om deze prachtige opleiding in stand te houden en de toekomst van dit ambacht te waarborgen, zodat de kennis en kunde kunnen worden doorgegeven!

Jaap Poortvliet
Erelid Neerlandsch Stucgilde

“Un oeuf is enough “

Deze koptekst verwijst naar het bekende “ei van Columbus”, een uitdrukking voor een moeilijke taak met een slimme oplossing. Na het ontdekken van Amerika in 1492 was Christopher Columbus aan het dineren met de Spaanse adel. Een van hen gaf aan dat het niet moeilijk was om Indië te ontdekken; iedereen zou het ontdekt kunnen hebben. Columbus daagde de aanwezigen toen uit om een ei op het smalste punt rechtop te laten staan. Iedereen probeerde het, maar het lukte niemand. Toen Columbus het ei ontving, brak hij het op de tafel om de bovenkant vlak te maken en het ei stond rechtop. Zijn punt was: nadat de klus is geklaard, weet iedereen hoe het moet.

Het nieuwste immense project van ambachtsman Jaap Poortvliet is qua benodigde tijd, techniek en moeilijkheidsgraad een meesterlijk hoogstandje geworden. Hierbij moest hij veel problemen in de uitvoering door kennis, kunde en ervaring overwinnen en daardoor sluit het zo prachtig aan bij de bovenstaande levensles van Columbus.

Inleiding

Over één ei van gips is de laatste tijd veel geschreven, hierbij is de techniek, de werkwijze en het resultaat veelvuldig aan bod gekomen. Dit is dan ook allemaal na te lezen op de diverse sociale mediakanalen van het Neerlandsch Stucgilde en bij verschillende vakbladen die er aandacht aan besteed hebben.

Daarnaast heeft Jaap zelf ook gevraagd en ongevraagd, letterlijk een ieder die op zijn pad kwam, op zijn eigen gepassioneerde manier uitgebreid vertelt over het broedproces en het uiteindelijke leggen van dit bijzondere ei. Of iedereen zijn uitgebreide technische uitleg hierover altijd even goed kon volgen, betwijfel ik, maar ik weet wel dat iedere toehoorder ademloos naar

hem luistert als hij op zijn gepassioneerde wijze het verhaal vertelt. Het is dus blijkbaar mogelijk om zonder iets volledig te begrijpen het toch te kunnen waarderen en zelfs mooi te vinden. Dit schrijven is niet bedoeld om het hele maakproces en het eindresultaat van het ei te gaan herschrijven. Deze keer waren het ook niet de gebruikelijke technische vragen die mij bezighielden, maar nu zorgde verwondering ervoor dat ik het verhaal erachter niet kon loslaten en geprobeerd heb om dat eens op te schrijven en te delen.

Verwondering

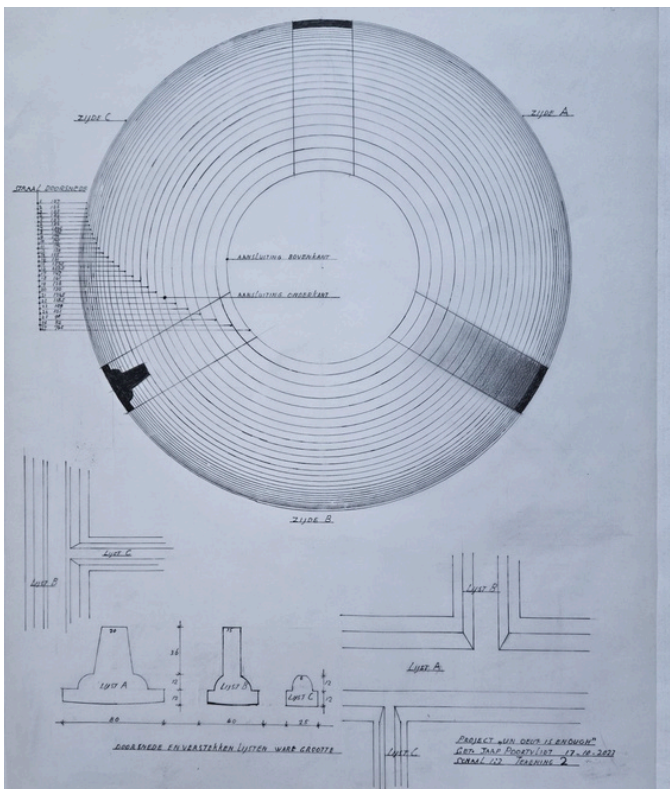
Het hele project, de uitvoering alsmede de tomeloze gedrevenheid van Jaap hierbij, riepen bij mij meerdere keren verwondering op tijdens het op gepaste afstand volgen van zijn nieuwste ambitieuze uitdaging. Zijn drang om het te willen maken verbaasde mij niet echt, sterker nog, ik denk zelfs dat alle aanwezige gildeleden bij het zien van het originele meesterstuk in het Compagnon museum in Tours het in hun hoofd ook allemaal al aan het maken waren. Maar uiteindelijk eindigen deze gedachten, net als vele andere ambitieuze hersenspinnels, bij de meeste stervelingen ook weer in het hoofd. Maar niet bij Jaap, want vanaf het moment dat ik samen met hem in dat museum stond te kijken naar een indrukwekkend meesterlijk ei, volledig uitgevoerd in gips, wist ik onbewust dat hij dit wel zou gaan maken. Dit realiseerde ik mij overigens pas bij thuiskomst op het moment dat ik de van alle kanten gefotografeerde afbeeldingen terug zag op mijn beeldscherm. Zo

gedetailleerd had ik dat bij geen enkel ander meesterwerk in het prachtige indrukwekkende museum gedaan. Echter de genoemde verwondering van mij zit, in tegenstelling tot wat je misschien eerder van een ambachtsman zou verwachten, deze keer niet in het technisch uitvoerende deel van het project. Nee, deze keer hield mij juist de vraag bezig waarom iemand zoals Jaap, in tegenstelling tot de meeste andere aanwezige vaklieden, dit wel is gaan uitvoeren! Sterker nog, waarom hij niet anders kon en dit gewoon moest doen van zichzelf.

Waarom

Wat bezielt of drijft überhaupt iemand om aan zo'n op het eerste gezicht nutteloos, onbetaalbaar en dus onverkoopbaar immens en tijdrovend project te willen beginnen. Zeker als je van tevoren al weet dat je voorganger er lang geleden minstens

duizend uur in heeft moeten steken om het gerealiseerd te krijgen. Dat gegeven heeft mij heel erg bezig gehouden en alleen al door hierover na te denken vielen er bij mij veel zaken over mijn geliefde ambacht op z'n plek en dat wil ik graag delen met iedereen die dit ook interessant lijkt.

Het project

Het gipsen-ei van Jaap is dus, zoals ook aangegeven in de eerdere verslagen over dit project, in de basis eigenlijk een gekopieerde versie van het exemplaar dat we zagen in het Franse Tours. Maar Jaap zou Jaap niet zijn als hij zijn versie niet zou willen vergroten, verbeteren en zelfs uitbreiden met eigen creatieve toevoegingen.

De oorspronkelijke maker, een Meester in opleiding, had minstens 1000 uur aan dit werkstuk gewerkt, werd ons verteld. Dit gebeurde naast de dagelijkse werktijden waar hij bij wisselende leermeesters in het land de benodigde vlieguren moest maken tijdens zijn drie jaar en één dag durende Tour de France, die overigens pas kon beginnen nadat hij zijn allround vakmanschap al helemaal had bewezen. Door op deze manier de verschillende benodigde vaardigheden te willen aanleren en deze ook praktisch op niveau uit te kunnen voeren, was en is dit in Frankrijk en Duitsland tot op de dag van vandaag nog steeds de enige manier om de felbegeerde titel van Meester ambachtsman waardig en trots te kunnen verdienen. Bij ons in Nederland hebben wij dit nooit gehad en komt op dit moment de in 2001 door het Neerlandsch Stucgilde

opgerichte opleiding Meester Restauratie-stucadoor het dichtst in de buurt van deze eeuwenoude opleidingsvorm van de landen om ons heen.

Bewijsdrang

Het grote verschil tussen beide makers van het besproken object is dat de ene jonge maker aan het begin van carrière stond en dit ook nodig had om te kunnen bewijzen dat hij zijn ambacht verstaat en hiermee ook aangeeft om een leven lang te willen leren om zich zo verder te kunnen ontwikkelen op zijn vakgebied.

De ander, een ervaren jonge tachtiger, heeft zijn carrière al lang achter zich gelaten en heeft zichzelf inmiddels vaak genoeg bewezen en ook het respect verdiend en gekregen van een ieder die zich met dit vakgebied bezig houdt.

Hij is hiermee letterlijk de verpersoonlijking van het actuele en soms door jonge theoretisch geschoolde beleidsmakers veel te gemakkelijk geroepen kreet over "een leven lang leren".

Ruim zeshonderd uur is het geworden en daarbij zijn ook verbeteringen en creatieve toevoegingen uitgevoerd. Dit gegeven bewijst en passant toch maar weer dat ervaring en vlieguren opdoen niet oubollig zijn, maar essentieel zijn en zelfs kunnen lonen, gezien er hier toch echt sprake is van bijna een halvering van de genoemde duizend uur arbeidstijd die de oorspronkelijke eenvoudigere creatie van de onervaren vakman nodig had. Reken dat maar eens uit.

Meesterlijke passie

Maar wat bezielt iemand om zoveel uren in een project te willen en gaan stoppen, waarbij het er ogenschijnlijk op lijkt dat het niets zal gaan opleveren. Maar is dat wel zo? Die vraag bleef mij in het bijzonder bezighouden bij dit project en inmiddels denk ik het ook te kunnen begrijpen. Wanneer ik namelijk zelf na mijn pensioen mijn klok heb weggedaan om daarmee alleen de tijd over te kunnen houden, denk ik dat ik zelf ook best wel zoiets zou willen proberen, maar of ik dat dan ook werkelijk zou gaan doen, wie zal het zeggen. Maar dat terzijde, laten we terug gaan naar Jaap en zijn ei. Misschien komt er bij Jaap onbewust ook wel een stukje bewijs drang om de hoek kijken, maar dan echt alleen voor zichzelf. Op deze manier kon hij namelijk eindelijk zien hoe ver en op welk niveau zijn leven lang leren hem heeft gebracht ten opzichte van de door hem zo zeer gerespecteerde grote Meesters uit het verleden. Maar

zelfs dit is voor hem bijvangst en daar ik hem als collega en maatje door de jaren heen een beetje denk te kennen, is dit voor hem zeker niet de hoofdreden om dit te doen. Het willen begrijpen hoe iets is gemaakt en daarbij de onvermijdelijke problemen tegenkomen, deze door ervaring en kunde willen oplossen, maar ook gelijk de in zijn ogen mindere punten in het ontwerp aanpakken, verbeteren en daarbij ook nog maar even wat creatieve hoogstandjes toevoegen aan het oorspronkelijke ontwerp, dat is de echte trigger voor hem om deze uitdaging aan te willen gaan. En last but not least komt daar ook nog de onbegrensde drang bij om al deze interessante en waardevolle gevonden ervaringen tijdens dit project belangeloos, niet alleen met zijn vakbroeders en andere belangstellenden te delen, maar dit bovenal dit ook te doen met alles wat hij in zich heeft voor de jonge talenten van de Meesteropleiding. Deze staan tenslotte aan het begin van hun carrière en willen beginnen aan het maken van de benodigde vlieguren en het opdoen van allerlei ervaringen zoals ook deze van hun grote voorbeeld Meester Jaap.

Conclusie:

Wanneer ik dan terugkom op mijn eerdere vraag over het waarom, komt bijna vanzelf het woordje Passie bovendrijven en dit is wat mij betreft ook het enige juiste antwoord op de vraag. Wanneer je dit op welk vakgebied ook herkent, zal je moeten beamen dat er bij werken met een passie niet meer rationeel gedacht

kan worden. De gedrevenheid neemt het over en zorgt ervoor dat er geen andere optie is dan het gewoon te gaan doen, ongeacht wat anderen daarvan vinden. Met het uitbroeden van dit bijzondere ei hoopt Jaap weer nieuwe kuikentjes voort te kunnen brengen die gaan uitgroeien tot prachtige kippen die op hun beurt weer verder kunnen broeden. Dat maakt de keten voor ambachtelijke overdrachtsverplichting weer rond. Uitdagend rond in dit geval, gezien we hier te maken hebben met de bijzondere vorm van een ei, dat overigens weer naadloos past bij de doelstellingen van specialistisch onderwijs. Een ei heeft namelijk geen standaard ronding en is geen ovaal. Het ei heeft namelijk een zeer persoonlijke eigenwijze vorm, maar wordt wel geconstrueerd door losse delen van verschillende cirkelvormen inventief met elkaar te verbinden! Terwijl ik deze bijzondere eivorm aan het beschrijven ben, realiseer ik mij ineens hoe goed deze eivorm eigenlijk bij Jaap past. Met dezelfde woorden zou ik hem zomaar kunnen omschrijven en nu ik aan het eind van mijn verhaal ben gekomen, realiseer ik mij ineens dat het “ei van Poortvliet” er dus geheel onverwacht nog een extra betekenis bij heeft gekregen. Hoe “Meesterlijk” komt zo alles bij elkaar, En eerlijk is eerlijk, als je weet hoe het werkt, is het uiteindelijk toch gewoon allemaal maar een “eitje”.

Anton van Delden -Ambachtsman-

Leerwaarderen

Het jaarlijkse uitje met de leden en partners van Het Neerlandsch Stucgilde ging dit keer naar Leeuwarden, de hoofdstad van de provincie Friesland en de grootste van de Friese Elf Steden. In 2018 uitgeroepen tot Culturele Hoofdstad van Europa, bekend om zijn gezellige binnenstad en de vele evenementen: een stad vol cultuur.

Ons verblijf, Paleis Hotel Leeuwarden, ook wel bekend als het Stadhouders Hof, is een historisch en luxueus hotel gelegen in het hart van Leeuwarden. Het hotel heeft een rijke geschiedenis die teruggaat tot de 16e eeuw, toen het dienst deed als het officiële verblijf van de Friese stadhouders uit het Huis van Oranje-Nassau.

Na met zijn allen te hebben genoten van een heerlijke en gezellige lunch in ons mooie hotel, werden we opgepikt door... jawel... een treintje. De Leeuwarder stadstrein maakte een mooie rit door de historische binnenstad. Zo zagen we de beroemde scheve toren de Oldehove, kwamen we langs prachtige grachten, geflankeerd door vele rijksmonumenten zoals bijvoorbeeld het Waagegebouw, en natuurlijk reden we ook over een terp, passeerden we het geboortehuis van M.C. Escher, dat van Mata Hari, de prachtige Kanselarij, de voormalige gevangenis de Blokhuispoort, vele 'verborgen' parels en nog veel meer. We kregen oortjes waardoor we van alles hoorden over de stad: personen, gebouwen, historie, gedichten en meer.

We eindigden bij het monumentale pandje 'De Utrecht', een heel bijzonder rijksmonument in art-nouveaustijl, ontworpen door de architecten Kropholler en Staal. Een verborgen juweel midden in de binnenstad van Leeuwarden. Gebouwd in 1904 in Jugendstil, propvol spreuken, uitbundig gedecoreerd en bol van symboliek. In 2021 zorgvuldig voorzien van hoogwaardige eigentijdse toevoegingen.

De initiatiefnemers van het project hebben een heldere missie. In 2017 kruiste het rijksmonument bij toeval het pad van een ondernemend Leeuwarder stel. Vanuit een persoonlijke belangstelling voor cultuurhistorie, kunst en architectuur ontstond het ambitieuze plan de uitdaging aan te gaan om het monument een flinke duw in de goede richting te geven, door het te conserveren en te koesteren en het met hoogwaardige eigentijdse toevoegingen naar een volgend niveau te tillen. Opnieuw een eeuw vooruit! De Utrecht openstellen voor publiek was het doel. Een ideëel project, ontstaan vanuit de wens deze unieke historie te koesteren en te delen.

Na een korte wandeling kwamen we bij het imposante stadhuis van Leeuwarden, een gebouw dat een rijke geschiedenis en een statige gevel heeft en waar we een stapje terug in de tijd deden. Het stadhuis, gelegen aan de Nieuwestad, dateert oorspronkelijk uit de 18e eeuw en is een prachtig voorbeeld van de klassieke bouwstijl van die tijd.

Het stadhuis werd in 1715 gebouwd op de plaats van een eerder raadhuis uit de 15e eeuw. De gevel is ontworpen door de architecten Claes Bockes Balck en Anthony Coulon, en het gebouw is sindsdien een prominent kenmerk van het stadsbeeld van Leeuwarden. Binnen het stadhuis bewonderden we de prachtige plafonds en wandschilderingen, die de grandeur van het verleden weerspiegelen. Een van de hoogtepunten van ons bezoek was de Oranjezaal, een ruimte die rijkelijk is versierd en waar portretten hangen van de voorouders van ons koningshuis. Deze zaal wordt vaak gebruikt voor officiële gelegenheden en biedt een fascinerend kijkje in de geschiedenis van de Nederlandse monarchie en de band van Friesland met het Huis van Oranje-Nassau. Het stadhuis van Leeuwarden is niet alleen een functioneel gebouw voor gemeentelijke zaken, maar ook een historisch monument dat de trots en het erfgoed van de stad belichaamt.

Terug in het hotel kwam iedereen samen voor een gezellige borrel bij Bar Bistro DuCo. De sfeer was ontspannen en de gesprekken vloeiden net zo gemakkelijk als de drankjes.

Vanuit de bar gingen we naar de prachtige Nassau Zaal, waar we genoten van een heerlijk diner, omringd door historische schilderijen en een sfeervolle ambiance. Na het diner was er nog volop gelegenheid om gezellig na te praten onder het genot van een drankje.

Het was weer een fantastisch weekend samen. Jan, bedankt voor de geweldige organisatie; alles was tot in de puntjes geregeld!

Joska Carvey

A photograph of a man in a dark suit and glasses, identified as Anton van Delden, sitting at a desk. He is looking down at papers on the desk. The room has ornate, classical-style wall decorations. The lighting is warm and somewhat dim.

Vooraankondiging Jubileumboekje Stucgilde

Het duurt weliswaar nog even, maar na het geliefde boekje “Met de Mantel der Liefde” wat fantastisch is geschreven door wijlen Pim Metman ter gelegenheid van ons tienjarig bestaan, heeft het bestuur nu het plan opgepakt om ter gelegenheid van het komende vijfentwintigjarige bestaan hier een vervolg aan te willen geven. Op dit moment kunnen we bestuurlijk, maar ook door alle bijgekomen jongere leden in de afgelopen jaren, inmiddels wel spreken over een inmiddels ingezette generatiewisseling binnen onze vereniging.

Anton van Delden

Lid van “Het Neerlandsch Stucgilde”

Kijkend naar de ledenlijst en het uitvoeren van functies, constateer ik dat de meeste lidmaatschappen van het eerste uur inmiddels Senior lid zijn geworden of door bedrijfsopvolging zijn overgegaan naar minder actieve vormen binnen het lidmaatschap.

Daar het kennen van je geschiedenis wel nodig is om te kunnen vernieuwen heeft het bestuur mij, om deze reden, gevraagd om onze geschiedenis, gedachten, keuzes en toenmalige wensen, maar ook het inmiddels bewezen nut en noodzaak van "Het Neerlandsch Stucgilde" op te willen schrijven in een nieuw jubileumboekje.

Hierbij krijgt onze gekozen unieke en gedurfde revolutionaire open vorm bij het verenigen van ambachten, in een toentertijd overwegend vrij stugge gesloten egoïstische restauratie-wereld, ook zeker een belangrijke plek in dit boekje.

Door gebruik te maken van leuke anekdotes uit een kwart eeuw Stucgilde willen we het boekje wederom serieus maar toch ook luchtig leesbaar houden. Het bestuur vindt het belangrijk dat een nieuwe generatie en mogelijk alle hopelijk daaropvolgende generaties na ons, over deze informatie ons, over deze informatie kunnen blijven

beschikken. Maar we denken ook dat andere geïnteresseerden dit zeker willen lezen en ons succes wellicht kunnen gebruiken als inspiratie voor hun eigen ambachtelijke beroepen.

Nu ben ik uiteraard bij lange na geen Pim, en omdat ik ook nog nooit eerder een boekje heb geschreven, is dit voor mij best een grote uitdaging. Maar door, in een wat latere fase, een goede redactie om mij heen te bouwen die mij kan corrigeren en redigeren, zal er zeker een mooi en nuttig resultaat uit gaan komen.

Het komende jaar hoop ik daar tijd en energie in te gaan steken, waarbij ik waarschijnlijk wel bij wat "oudere leden" ga aankloppen om wat gerichte informatie op te halen of gewoon om de feiten te kunnen checken.

Daarnaast zal ik proberen om met enige regelmaat, jullie kort :-), te informeren over de staat van dit voor mij persoonlijk uitdagende maar leuke en eervolle nieuwe project.

*Wordt vervolgd,
Met broederlijke groet.,
Anton van Delden*

We kregen de opdracht om lijstwerk boven de winkelpui te maken zoals het er op de bovenste verdieping ook uit zag, helaas konde we daar niet bij om het model en de maat te meten. Toen hebben we geschat vanaf een foto hoe die er uit zou zien, achteraf bleek dat er 2 mm verschil in zat maar wel dezelfde profilering.

Lijstwerk boven winkelpui, Sittard

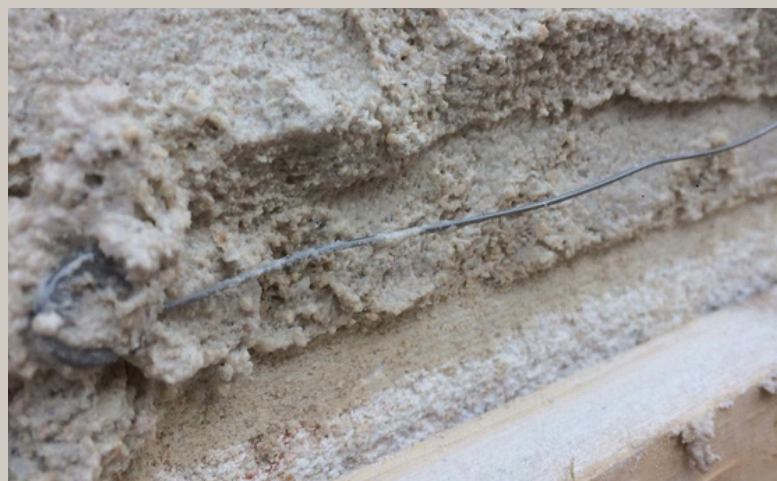
Toen we eenmaal aan de klus begonnen bleek dat er toch nog veel moest gebeuren alvorens we met stucen konden beginnen. Zo bleek er een oude houten balk boven een doorgang te zitten. Deze houten balk hebben we eerst met plastic beplakt, om vervolgens met steengaas te bekleden en voor te smeren. Ook moest de loszittende verf verwijderd worden met een slijptol en daarna zijn er over alle scheuren wapeningswikkels aangebracht.

De ronde delen heb ik op de werk-bank getrokken en later vastgezet met Maitemono-composant van Parex. Toen alles erop zat hebben we de vlakke stukken geschuurd met Calcideco van parex lanko.

alle rechte lijsten in het werk getrokken, eerst RVS schroeven erin gedraaid en toen wapeningsdraad er over gespannen, vervolgens met STH voorgezet en later met Artopierre tf na getrokken, wel in meerdere dagen.

We kijken er met veel genoegen op terug, zeker omdat alle verstekken zo mooi strak zijn geworden, klanten tevreden en wij weer boter op ons brood.

Jan Hoskam-Ambachtsman-

Het geheel vlak en strak voorgesmeerd met STH van parex lanko. Na tien dagen van uitharding zijn we met uitzetten van het lijstwerk begonnen,

Een Gedenkwaardige Excursie naar Schloss Raesfeld

Reis door Geschiedenis en
Vakmanschap

Onze recente excursie naar de Raesfeld Academie, gevestigd in het idyllische Schloss Raesfeld in Duitsland, is nog steeds onderwerp van gesprek. Onder een stralende zon verzamelde onze groep van 14 personen zich op dinsdagmiddag 27 augustus bij dit indrukwekkende renaissanceslot. Onze speciale gasten, Bart van der Vorst en Teo Schuinder van Nederlandse Ondernemersvereniging Afbouwbedrijven (NOA), voegden zich bij ons. Na het inchecken in twee nabijgelegen hotelletjes, begon onze ontdekkingstocht van deze bijzondere locatie.

Op een gezellig terrasje ontmoetten we onze Duitse collega's—een zestal übermeister-stukateurs en de directeur van de Bundesverband Ausbau und Fassade (BAF). Wat begon als een informele kennismaking groeide al snel uit tot levendige gesprekken, die naadloos doorgingen tijdens het diner waarvoor we in een aparte zaal van het kasteel waren uitgenodigd. Hans Vlaardingebroek sprak enkele welgekozen woorden namens onze groep, wat de toon zette voor een avond vol gezelligheid en wederzijdse waardering. Het diner bood een uitstekende gelegenheid om ervaringen uit te wisselen en nieuwe banden te smeden met onze Duitse vakgenoten.

De volgende ochtend, op woensdag 28 augustus, hielden de Duitse stukadoors uit Nordrhein-Westfalen hun ledenvergadering in het slot, terwijl wij werden rondgeleid door de academie door mevrouw Heike Notz. Tijdens deze rondleiding maakten we ook kennis met restauratiestukadoor Helder Horta. We waren diep onder de indruk van de gepleisterde en beschilderde werkstukken die de muren en plafonds sierden, elk een bewijs van vakmanschap en toewijding. Deze meesterwerken toonden een breed scala aan vaardigheden en resultaten, variërend van klassieke technieken tot moderne innovaties, en lieten zien hoe oude ambachten in ere worden gehouden en doorgegeven aan nieuwe generaties.

Na een gezamenlijke lunch met onze Duitse vrienden kregen we de kans om de hele academie verder te verkennen. We bezochten verschillende werkplaatsen, elk gewijd aan een ander ambacht, zoals meubelmaken, metselen, stukadoors en smeden. Deze werkplaatsen waren verspreid over verschillende ruimtes en bijgebouwen van het slot, verbonden door een wirwar van trappen en gangen. Het was een unieke ervaring om te zien hoe ambachtslieden werken en leren op een locatie met zo'n rijke historische achtergrond.

Schloss Raesfeld, een van de best bewaarde kastelen uit de Renaissance in Duitsland, biedt een fascinerende blik op de architectonische hoogstandjes van die tijd. Gebouwd in de vroege 17e eeuw door Alexander II van Velen, combineert het kasteel elegante laatgotische en vroegrenaissance elementen. Dit maakt het een uniek voorbeeld van de overgangperiode tussen twee belangrijke architectonische stijlen.

Het kasteel wordt gedomineerd door een indrukwekkende donjon, een hoge toren die diende als statussymbool en verdedigingselement. De toren is versierd met decoratieve kantelen en biedt een panoramisch uitzicht over de omliggende landschappen. De gevels van het kasteel zijn rijk gedecoreerd met sierlijke bakstenen patronen en zandstenen omlijstingen, die een gevoel van diepte en detail toevoegen aan de structuur.

Binnenin beschikt het kasteel over een reeks prachtig gerestaureerde kamers, elk met originele balkenplafonds, sierlijke stucwerkdetails en historische schilderijen die verhalen vertellen uit de tijd van de bouw. De grote zalen zijn indrukwekkend in schaal en afwerking, met hoog gewelfde plafonds en ramen die een overvloed aan natuurlijk licht binnenlaten, wat bijdraagt aan de luchtige en open sfeer van het interieur.

De dag werd afgesloten met een boeiende demonstratie van het blussen van kalk, een cruciaal proces in het vervaardigen van traditionele bouwmaterialen. Kalkblussen, of het slakken van kalk, is een proces waarbij ongebluste kalk (calciumoxide) wordt omgezet in gebluste kalk (calciumhydroxide) door het toevoegen van water. Tijdens de demonstratie zagen we hoe de kalk werd behandeld bij hoge temperaturen om de gewenste consistentie en kwaliteit te bereiken, essentieel voor het maken van zware kooflijsten en andere decoratieve elementen.

Ons bezoek aan Schloss Raesfeld en de Raesfeld Academie was niet alleen een educatieve reis, maar ook een diepgaande ervaring die ons in contact bracht met de wortels van Europees vakmanschap en erfgoed. We vertrokken met nieuwe inzichten, versterkte internationale connecties en een hernieuwde waardering voor de kunst van restauratie en behoud. Deze excursie heeft niet alleen onze kennis verdiept, maar ons ook verbonden met de rijke geschiedenis en tradities die onze vakgebieden ondersteunen.

Wij zijn verheugd om Jaap Poortvliet als nieuw erelid te verwelkomen. In het bijzijn van onze voorzitter Loïs Vlasblom (rechts) en beschermheer Hans Vlaardingerbroek (links) ontving Jaap deze bijzondere onderscheiding. Zijn centrale rol binnen het gilde wordt hiermee op passende wijze erkend en gevierd.

Koninklijke Onderscheiding

De heer A.J. (Anton) van Delden uit Monster heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan het in stand houden en verspreiden van kennis ten behoeve van het ambacht van stukadoeren. Sinds 2002 is hij in verschillende functies actief betrokken bij het Neerlandsch Stucgilde. De heer Van Delden heeft zich van 1992 tot 2017 ingezet als docent en leerlingondersteuner bij ROC Zadkine/Techniek College Rotterdam, waar hij avondlessen en praktijklessen voor stukadoors verzorgde. Van 1997 tot 2020 was hij lid van de adviesraad van de Nederlandse Ondernemersvereniging voor Afbouwbedrijven (NOA), afdeling Zuid-Holland Zuid, een vereniging met 1.600 leden die ondernemers in de afbouw verenigt, verbindt en ondersteunt. Daarnaast was Van Delden gedurende 20 jaar docent en examinator voor de Vakopleiding Afbouw en Savantis Exameninstelling, en sinds 2017 is hij adviserend bestuurslid van de Stichting Stukadoorscentrale Zuid-Holland Zuid. Wat deze onderscheiding nog bijzonderder maakt, is dat binnen het Neerlandsch Stucgilde nu vier leden zijn gedecoreerd als Ridders op het gebied van stukadoeren:

- Ben Benner
- Jaap Poortvliet
- Jan v/d Kant
- Anton van Delden

Dit is vrij uitzonderlijk voor zo'n relatief kleine vereniging en onderstreept de uitzonderlijke toewijding en expertise binnen deze hechte gemeenschap.

2023

Het Neerlandsch Stucgilde heeft dit jaar wederom een buitenlandse reis gemaakt! Dit is best uitzonderlijk te noemen, daar de buitenlandse reizen normaliter maar eens per twee jaar worden georganiseerd en dan ook nog eens in het jaar dat er geen restauratiebeurs wordt georganiseerd. Maar door verandering bij de beurs-organisatie en het uitstel vanwege de corona sluitingen voor beurzen en evenementen moesten we dit een jaar even een extra reis inlassen om alles weer synchroon te laten lopen.

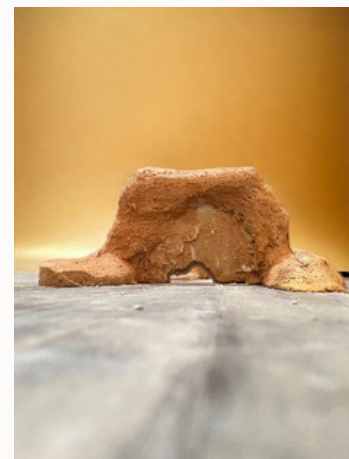
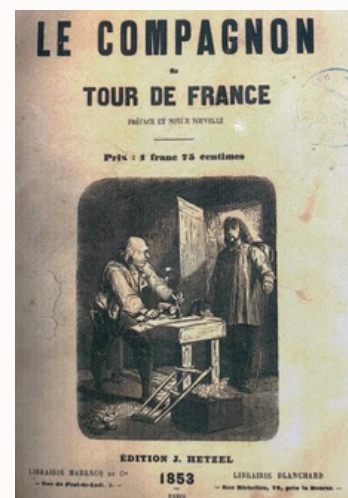

STUDIHEREIS BLOIS

Na de fantastische jubileumreis van vorig jaar in het voor vele gildebroeders verrassende *Frankenland*, stond dit jaar het nog niet eerder door de gildebroeders ontdekte *Frankrijk* op de agenda. Om van een Land op te schalen naar een Rijk is best ambitieus te noemen en gezien wij in de afgelopen tweeëntwintig jaar al heel wat mooie en fantastische reizen met elkaar mochten maken, komt daarmee ongemerkt de lat voor de organisatie steeds hoger te liggen. Wanneer je dan ook al van te voren weet dat de vele gebruikelijke overweldigende gestucte plafonds deze keer grotendeels vervangen gaan worden voor andere stucwerk gerelateerde bezienswaardigheden, was het voor de organisatoren best spannend om te zien hoe dit door de deelnemers ontvangen zou worden.

Breda was het gekozen nachtelijke extractie punt voor de leden. Van daaruit zouden we vier dagen lang per touringcar alle bezienswaardigheden te zien krijgen. De stad Blois werd deze keer op uitnodiging van de plaatselijke ambachtsschool onze uitvalsbasis. Het is wederom een geweldige reis geworden, in het prachtige stukje Frankrijk, waar de Loire zich als een ware levensader doorheen kronkelt.

STUCGILDE

De reis en aankomst:

Een kleine zeshonderd kilometer naar Blois moest er gereden worden om het hotel te bereiken. Overigens vertelde onze Tolk Yves dat de Fransen deze plaatsnaam om onbegrijpelijke redenen op z'n Haags als Blâh uitspreken, terwijl iedereen weet dat dat Haags blauw betekend, maar dat terzijde. Tijdens de reis stond er nog een korte ochtendstop c.q. plaspauze gepland en rond lunch tijd kwamen we aan in Beaugency waar we lekker hebben gegeten. Na nog een klein stukje rijden kwamen we om 14.30 uur aan in ons Hotel Manoir Bel Air, wat de komende dagen onze uitvalbasis zou worden. Dit mooi gelegen hotel aan de rivier de Loire, die zich als een ware levensader door het door ons bezochte landschap kronkelt, laat zich heel moeilijk omschrijven. Van buiten heeft het Hotel een werkelijk prachtige landelijk uitstraling wat hooguit iets wordt verstoord door het uit de toom vallende reclamebord. Van binnen is het lastiger te omschrijven. Bij mij persoonlijk kwam al vanaf de binnenkomst een Fawlty Towers over, de eigenaar was een man die a la Basil heel druk gebaarde en moeilijk keek terwijl andere mensen achter de balie heel druk waren met behulpzaam zijn. Steeds verwachtte ik Manuel te zien om de koffers naar de kamer

te brengen. Deze kamers waren overigens zeer divers, waar er bij sommige geen douchestang voorhanden was, en ze daardoor steevast één hand te kort

kwamen en iedere dag het gevecht aangingen in de douche, had een andere mannelijke deelnemer wel een stang, maar die was vastgeschroefd op een volledig roze getegelde badkamer waar Ken, de vriend van Barbie nog jaloers op was, zelf hadden wij een uitstekende grote kamer met daarbij een moderne zeer grote badkamer met alles erop en eraan. Maar uiteindelijk was bij iedereen het bed prima en daar gaat het tenslotte om wanneer je er hoofdzakelijk alleen maar komt om te slapen.

De eerste excursie en eten: Na het inchecken moesten we meteen weer door gezien om 16.00 uur een bezoek aan Château De Blois op het programma stond. Een zeer imposant gebouw met een interessante geschiedenis. Nadat de gids ons helemaal had bijgepraat vervolgde we onze weg, lopend deze keer, gezien de penningmeester had berekend dat de chauffeur geen meter meer mocht verder rijden. Tenminste als we onze reserves in de clubkas niet wilde verspelen aan de overheid. Als ware ridders te voet liepen wij door Blois op weg naar het restaurant, met halverwege nog wel even een snelle pitstop bij een terras op de route om bij te tanken. Na een geweldig diner werden we met verschillende taxi's in groepen terug gebracht naar ons hotel. Hier werd de bij

vertrek genoemde "saaie" eerste reisdag nog even passend afgesloten met een drankje(s). Echt laat werd het niet op deze avond, maar dat lag meer aan onze drukdoende Basil dan aan de vermoeidheid ben ik bang.

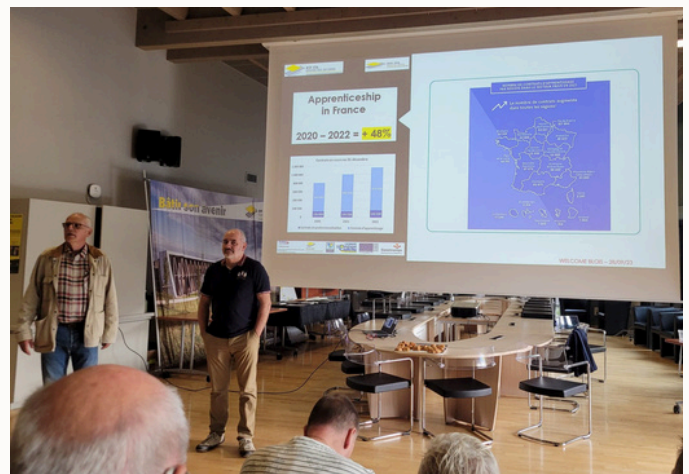

Schrik niet, Anton heeft in zijn bloemrijke, zeg Barokke stijl dag 1 beschreven, maar toen viel de stekker er uit, en zal ik het moeten overnemen om de rest van de reis te beschrijven in zeg maar mijn “nieuwe zakelijkheid” stijl. Dat zal dan weer wel de dikte van het Magazine weer binnen proportie terugbrengen tot magazine in plaats van een roman-serie! 😊 Anton vergat nog te melden hoe op dag 1 de gezichten bij onze lunch er bij stonden van hen die nog niet wisten wat je in Frankrijk aan bijzondere streekgerechten voorgeschoteld kan krijgen: Het voorgerecht was een bordje met een keurig opgemaakt grijs/transparant snotterig spul met donkere spikkeltjes. De bediening keek alsof het de bedoeling was, dus als gewoonlijk eet ik dat dan met smaak op, al genietend van de ontstelde gezichten om me heen.

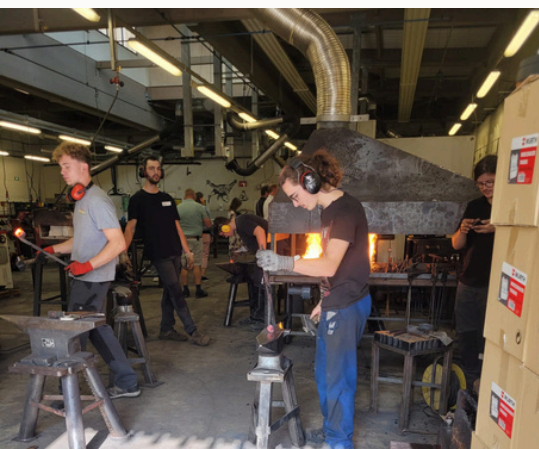
DAG 2, 28 september 2023

We vertrokken met onze bus naar het eerste programmapunt: Een bezoek aan het regionale opleidingscentrum, vergelijkbaar met een enorme ROC in Nederland, waar de meest uiteenlopende beroepsopleidingen worden onderwezen.

Na koffie en hapjes kregen we een welkom en officiële toespraak van de directeur, en werden we vervolgens door onze zeer gewaardeerde weldoener en uitnodiger Sebastien, de leraar voor de afbouw-afdeling, rondgeleid door het school gedeelte met alle bouwberoepen. Sebastien was zichtbaar nerveus om de prestaties van zijn leerlingen, vergelijkbaar met ons huidige niveau 2 en 3, aan de kritische blikken van onze groep vakidioten bloot te stellen. Zeker als wij ons realiseren dat het hier gaat om een beroepsopleiding afgestemd op de huidige markt met een sterke neiging naar droge

afbouw, en even vergeten dat wij het stukadoorsvak het liefst zien in de vorm die de Italiaanse meesters meenamen over de Alpen destijds, vonden wij dat Sebastien trots mag zijn op zijn afdeling.

De trekmalen gemaakt van gietgips en afgewerkt met schellak vonden we trouwens ook heel bijzonder, nooit eerder gezien! Vervolgens wandelden we langs de metselaarsruimte, met allerlei werkstukken die in Frankrijk dagelijks worden toegepast als vakwerkbouw, natuursteen al of niet gecombineerd met baksteen, kortom, heel interessant. Dan een grote ruimte met allerlei vormen van dakconstructies op schaal die vervolgens weer door de leidekkers en zinkwerkers als oefenmateriaal worden benut. Van de zinkwerkers hingen er ook ware meesterwerkjes aan de muren van het lokaal.

Verder vonden we het heel mooi om de jongens op de smeed-afdeling bezig te zien met hun hamers bij de vuren. We hebben in de schoolkantine mogen mee lunchen met de scholieren en leraren. Ongelooflijk wat een discipline er daar als vanzelfsprekend wordt getoond, alle honderden leerlingen pakken stil, snel, en efficiënt een lunch bij het buffet, eten dat zwijgend of zacht met elkaar pratend op, sorteren keurig in de rij bij een balie plastic- en papierafval, zetten de bordjes bij de bordjes en de glazen bij de glazen in de rekken en lopen weer door. Het kan dus wel? 😊

Het tweede programmapunt was een wandeltour in de mooie koningsstad Blois onder leiding van een wel weer heel typisch geval van gids, die natuurlijk, maar dan wel vloeiend en zonder onderbrekingen, alleen maar Frans sprak dat onze nooit wanhopige tolk Yves dan maar snel, en soms ook best vrij, moest zien te vertalen tussendoor. Complimenten Yves!

We bekeken het oude stadhuis, bezochten een kerk, wandelden door middeleeuwse kronkelsteegjes, en bezochten een kloosterhof met bisschopswoning met mooi stucwerk.

Het derde en laatste deel van de dag was gewijd aan het beroemde chateau Chambord: Een absoluut overdonderend renaissance bouwwerk, waar onze uitstekende plaatselijke gids in het ENGELS onder heel veel andere dingen wist te vertellen dat Keizer Karel V, die zelf niet zo'n bouwer was, woedend was dat koning Frans I, toenmalig koning van Frankrijk, dit als zeg maar jachtslot heeft laten bouwen omdat hij het wel lollig vond indruk op zijn gasten te maken. Blijkbaar vond Karel het voor een koning toch wat overdreven? We hebben verdeeld in 2 groepen de dubbele spiraaltrap in het kasteel gelopen, je loopt tegelijk aan weerskanten van de spiraal naar boven, eens per draai kan je dan door een gat zwaaien naar elkaar, en boven kom je dan tegelijk weer aan. Een van deze opgangen was dus voor de koning, die zich blijkbaar moest kunnen verplaatsen zonder te worden gadeslagen. Het kasteel was gebouwd voordat stucwerk vanuit het zuiden populair werd in de bouwkunst, dus aan stucwerk hebben we er niets gevonden, maar we mochten dit hoogst indrukwekkend staaltje bouwkunst niet overslaan. Op het dak waren de vele torens en schoorstenen een stadje aan indrukwekkende kasteeltjes op zich. Gisteravond hebben we nog heerlijk buiten kunnen eten op een terras in Blois, niet verkeerd

voor eind september, Anton vergat ook nog de woeste taxirit terug langs de Loire naar ons hotel te vermelden, onze bus moest toen rusten. Deze avond vandaag was het goed toeven in een restaurantje aan de Loire in Blois dat wij helemaal opvulden met onze groep en onze Franse gasten, met uitstekend eten!

**DAG 3,
29 september 2023**

's Morgens konden we bij een rendez-vous op een rotonde de door de school geleverde lunchpakketten ophalen die snel door Sebastièn uit zijn kofferbak vandaan werden overgeladen. We bezochten eerst de plaatselijke winkel "Staff Decor" met een enorm assortiment uitgesteld aan prefab stucwerk. We hebben dit met grote belangstelling bekeken en geconstateerd dat hier toch vele mooie dingen aangeboden worden die ons niet bekend waren!

We reden vervolgens naar het museum de Clos Lucé, het huis waar Leonardo da Vinci in Frankrijk heeft geleefd, niet ver van een van de plaatsen waar mogelijk zijn resten zich zouden bevinden..? In dit best drukke museum kwam onze charmante gids ons een uurtje of wat te laat ophalen zodat we er wat haastig doorheen moesten, maar het was zeer de moeite waard! In de studeerkamer, waarover onze gids zachtjes opmerkte dat dit vorig jaar als ze het goed had nog de slaapkamer was, stond in een vitrine een door de Meesterhand geschreven boek, in spiegelbeeld geschreven. Naar het schijnt deed Leonardo zulke dingen om zijn geest bezig te houden, je kan je maar vervelen!

*... op naar de plaatselijk beroemde
“Maisons Troglodytes”*

Het derde bezoek was weer een stukje met de bus naar de plaatselijk beroemde “Maisons Troglodytes”, de in kalksteen uitgehouwen grotwoningen, waar we in een er van door de grotbewoner, met een goed gevoel voor humor die nog een aardig mondje Nederlands sprak ook, werden rondgeleid. Ook bijzonder was de zijderupsenkwekerij die de man er op na hield in zijn toch wel heel bijzondere woning!

Dan kwam het voor velen van ons toch het hoogtepunt van onze reis: Het Musée de Compagnonnage in de levendige studentenstad Tours. Ondanks dat we al een beetje moe werden en in het museum in een benauwd gangetje eerst een ellenlang verhaal van een toch lieve dame moesten uitluisteren vielen onze monden open toen we eenmaal naar binnen mochten: Sommigen van ons waren al bekend met dit fenomeen, maar voor anderen net als ik een verrassing, “les compagnons” staat in het Frans voor de handwerksgezellen voortkomend uit de verschillende middeleeuwse handwerks-gilden. In dit museum staan de mooiste werkstukken en meesterproeven uit de historie die ze in Frankrijk hebben kunnen verzamelen dan uitgestald in een enorme oude zaal. Wij hebben allemaal likkebaardend staan kijken naar al deze topstukken uit alle ambachten, en natuurlijk in het bijzonder naar de stukadoors-werkstukken, waarvan “het Ei” natuurlijk weer een heel vervolgverhaal krijgt in onze recente Nederlandse stukadoors historie!

Op het bruisende centrumplein in Tours, vol terrassen, voelden de Brabanders onder ons zich zichtbaar thuis, supergezellig! (Het eten volgens sommigen weer wat minder) Ik heb ook nog vage herinneringen aan Brabantse sferen in de bus terug naar het hotel, met verzoeknummers aan de chauffeur met “LINKS!<RECHTS!” enzo...

Renaissance kasteel Chantilly

DAG 4, 30 september 2023

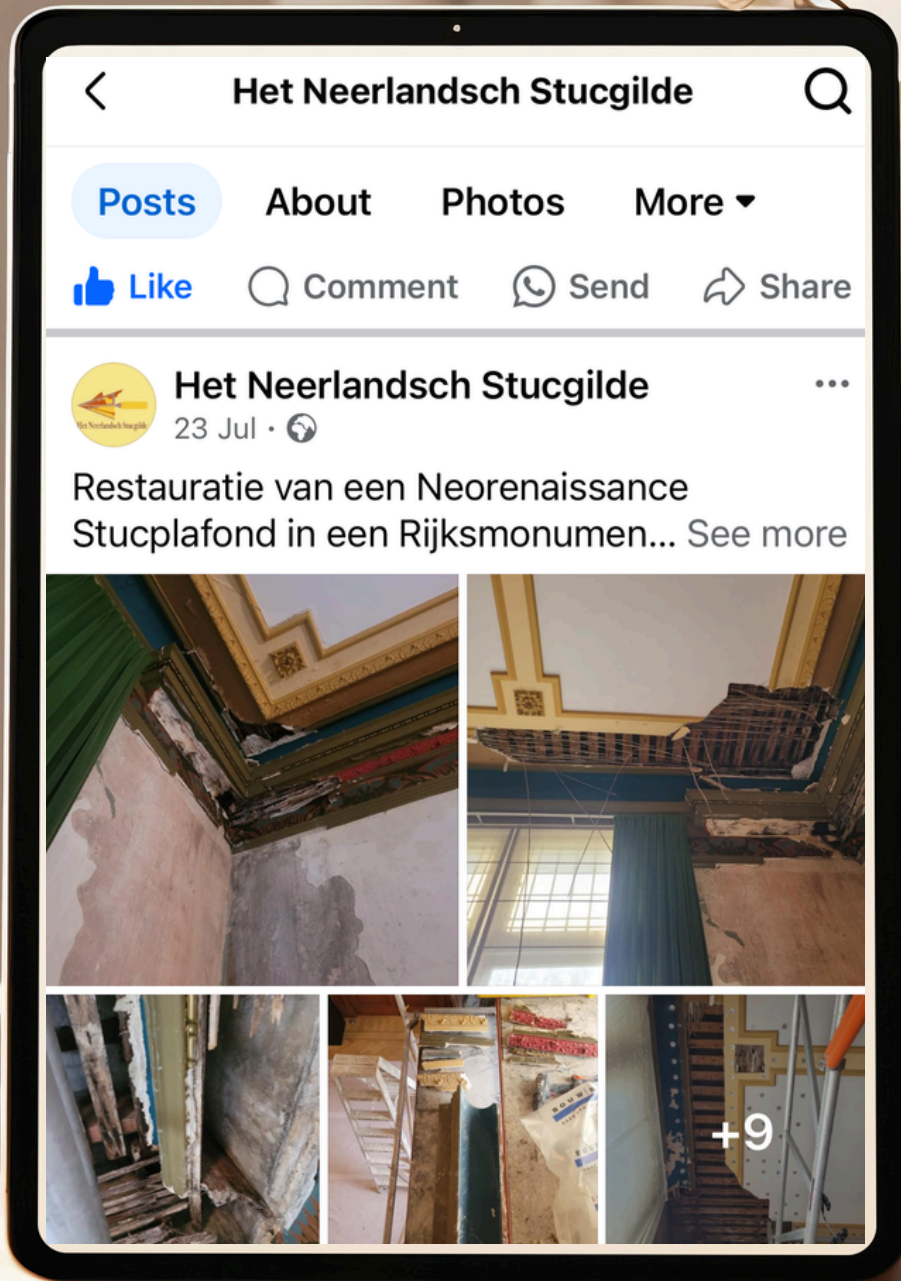
We hebben besloten het door Sebastien voorgestelde programma onderdeel “de bronstige herten horen” in een van de bossen behorend bij een kasteel te schrappen, de tijd was te krap, en onze chauffeur kwam ook niet goed uit met zijn kilometers. Zo hebben Jan, Yves en ik nog even de vrije tijd gehad om de brocanterie aan de overkant van het hotel door te struinen, ook leuk! In de loop van de ochtend reden we met de bus terug richting huis, jammer genoeg was monsieur Fawly niet aanwezig voor het afscheid, en

stopten we in Senlis voor een prima lunch, met daarna een bezoek met gids aan het alweer onwaarschijnlijke nabij gelegen renaissance kasteel Chantilly. Ondanks de drukte binnen een prachtige onderbreking van onze terugreis! Dit was dan het laatste deel van ons programma, hoewel we bij aankomst terug in Breda volgens mij bijna allemaal iets hebben gegeten bij een bekende hamburgerverkoper. Gek, na vier dagen ben je dan gewoon een beetje moe!

Marcel Vlasblom
Secretaris

Connect with us

VRIENDEN VAN HET GILDE

AGENDA 2025

*Voor de meeste activiteiten zijn de data nog niet definitief vastgesteld.
Hieronder geven we toch een indruk over de plannen voor het komende jaar.*

Januari: Nieuwjaarsreceptie, 11 januari

Januari: Start opleiding, nieuwe groep komende 3 jaar

3 à 4 maal per jaar: doe-dagen, thema's volgen nog.

Voorjaar: rondje Antwerpen

Voor- en najaar: ALV Stucgilde en diverse bestuursvergaderingen

13/14/15 mei: (nog onder voorbehoud) deelname beurs met promotie van leerlingen niveau 2 en 3 onder begeleiding van het Stucgilde

Hele jaar: deelname/vertegenwoordiging bij symposiums

Hele jaar: Diverse overleg momenten met aanverwante of belanghebbende organisaties

Hele jaar: promotie en voorlichting scholen

Najaar: Buitenlandse partnerreis Engeland

29/30 oktober: deelname Noa vak-dagen

Hele jaar: meewerken aan activiteiten betreffende kennisoverdracht

Najaar: uitgifte Magazine 2025

En wat er mogelijk verder nog op ons pad komt.

